

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6502/2550

นายธีระชัย แสงกระจ่างโจทก์ นางวีณา สุวรรณศิริ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 141, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ, ป.วิ.พ. มาตรา 172

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. มาตรา 141 (3) กำหนดแต่เพียงว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต้องมีรายการแห่งคดีซึ่งหมายถึงต้องมีชื่อเรื่อง คำฟ้อง และคำให้การเพื่อกำหนดเป็นประเด็นข้อพิพาท แต่ไม่ได้บังคับว่าคำพิพากษามีทางนำสืบของโจทก์และจำเลยทั้งสองจึงจะเป็นคำพิพากษาที่ชอบด้วยกฎหมาย คดีนี้คดีมีแต่เพียงทางนำสืบของโจทก์ จำเลยทั้งสองก็ให้การรับในประเด็นสำคัญตามคำฟ้องของโจทก์และมีได้นำสืบต่อสู้แต่อย่างใด การที่ศาลชั้นต้นนำข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์มาเขียนรวมไว้ในตอนวินิจฉัยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว คดีฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองออกจากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งจำเลยทั้งสองมิได้กล่าวแก้เป็นข้อพิพาทด้วยกรรมสิทธิ์ถือเป็นคดีมีคำขอปลดปล่อยทุกข้ออันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ แม้โจทก์มีคำขอเรียกค่าเสียหายมาด้วย ก็ไม่ถือว่าเป็นคดีมีทุนทรัพย์ ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าทนายความ 4,000 บาท แทนโจทก์นั้นไม่ชอบ เพราะตาราง 6 ท้าย ป.วิ.พ. ได้กำหนดอัตราค่าทนายความชั้นสูงในศาลชั้นต้นสำหรับคดีไม่มีทุนทรัพย์ไว้เพียง 3,000 บาท จึงเกินอัตราชั้นสูงที่กฎหมายกำหนด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากบ้านเลขที่ 70/774 หมู่ที่ 7 ของโจทก์ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินจำนวน 80,000 บาท และร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์ในอัตราเดือนละ 30,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวของโจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าธรรมเนียมแทนโจทก์ จำเลยทั้งสองให้การ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากบ้านเลขที่ 70/774 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินจำนวน 20,000 บาท ให้แก่โจทก์ และร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์เดือนละ 16,000 บาท นับแต่วันที่ 31 สิงหาคม 2548 เป็นต้นไป จนกว่าจำเลยทั้งสองและบริวารจะขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวพิพาทของโจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 4,000 บาท จำเลยทั้งสองอุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2546 จำเลยทั้งสองทำสัญญาเช่าตึกแถวเลขที่ 70/774 หมู่ที่ 7 ถนนสามัคคี ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จากโจทก์ กำหนดเวลา 3 ปี ตั้งแต่วันที่ 25 เมษายน 2546 ถึงวันที่ 25 เมษายน 2549 ค่าเช่าปีแรกเดือนละ 13,000 บาท ปีต่อไปเดือนละ 15,000 บาท ตามสัญญาเช่า จำเลยทั้งสองผิดนัดชำระค่าเช่าตั้งแต่เดือนมีนาคม 2548 เป็นต้นมา จนถึงวันที่ 20 มิถุนายน 2548 จำเลยทั้งสองทำบันทึกข้อตกลงยินยอมขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวพิพาทภายในเดือนสิงหาคม 2548 และรับว่ายังคงค้างชำระค่าเช่าอีก 20,000 บาท เมื่อครบกำหนดจำเลยทั้งสองไม่ปฏิบัติตาม โจทก์จึงให้ทนายความมีหนังสือแจ้ง

ให้จำเลยทั้งสองและบริวารออกไปจากตึกแถวพิพาท แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ที่จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่า คำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่ได้กล่าวถึงทางนำสืบของโจทก์และจำเลยทั้งสองถือว่าไม่มีรายการแห่งคดีไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 141 (3) นั้น เห็นว่า ตามบทกฎหมายดังกล่าวกำหนดแต่เพียงว่าคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต้องมีรายการแห่งคดีซึ่งหมายถึงต้องมีชื่อเรื่อง คำฟ้อง และคำให้การเพื่อกำหนดเป็นประเด็นข้อพิพาท แต่ไม่ได้บังคับว่า คำพิพากษาต้องมีทางนำสืบของโจทก์และจำเลยทั้งสองจึงจะเป็นคำพิพากษาที่ชอบด้วยกฎหมาย คดีนี้คงมีแต่เพียงทางนำสืบของโจทก์ จำเลยทั้งสองก็ให้การรับในประเด็นสำคัญตามคำฟ้องของโจทก์และมีได้นำสืบต่อสู้แต่อย่างใด การที่ศาลชั้นต้นนำข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์มาเขียนรวมไว้ในตอนวินิจฉัยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ฟ้องโจทก์เคลื่อนคลุมหรือไม่ เห็นว่า คำฟ้องโจทก์กล่าวโดยแจ้งชัดแล้วว่า จำเลยทั้งสองผิดนัดค้างชำระค่าเช่าตึกแถวพิพาทตั้งแต่เดือนมีนาคม 2548 เป็นต้นมา จนถึงวันที่ 20 มิถุนายน 2548 จำเลยทั้งสองทำบันทึกข้อตกลงยินยอมขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวพิพาทภายในเดือนสิงหาคม 2548 แต่จำเลยทั้งสองไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าวโจทก์จึงมาฟ้องให้จำเลยทั้งสองออกจากตึกแถวพิพาท คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายสภาพแห่งข้อหา คำขอบังคับ และข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาชัดเจนแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลื่อนคลุม อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า ศาลชั้นต้นพิพากษานอกประเด็นในคำฟ้องหรือไม่ เห็นว่า คำฟ้องโจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยทั้งสองทำบันทึกข้อตกลงกับโจทก์ว่าจะยินยอมขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากตึกแถวพิพาทของโจทก์ภายในเดือนสิงหาคม 2548 เมื่อครบกำหนดจำเลยทั้งสองไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงโจทก์จึงให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยทั้งสองและบริวารออกไปจากตึกแถวพิพาทภายใน 15 วัน แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าเมื่อจำเลยทั้งสองไม่ยอมออกจากตึกแถวพิพาทภายในเดือนสิงหาคม 2548 ตามบันทึกข้อตกลง โจทก์มีสิทธิฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองจึงเป็นการวินิจฉัยในประเด็นตามคำฟ้องโจทก์แล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน ที่ศาลชั้นต้นพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย อนึ่ง คดีฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองออกจากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งจำเลยทั้งสองมิได้กล่าวแก้เป็นข้อพิพาทด้วยกรรมสิทธิ์ถือเป็นคดีมีค่าขอปลดปล่อยทุกข้ออันไม่อาจคำนวณเป็นราคาส่งได้ แม้โจทก์มีค่าขอเรียกค่าเสียหายมาด้วย ก็ไม่ถือว่าเป็นคดีมีทุนทรัพย์ ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าทนายความ 4,000 บาท แทนโจทก์นั้นไม่ชอบ เพราะตาราง 6 ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งได้กำหนดอัตราค่าทนายความชั้นสูงในศาลชั้นต้นสำหรับคดีไม่มีทุนทรัพย์ไว้เพียง 3,000 บาท จึงเกินอัตราชั้นสูงที่กฎหมายกำหนด ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง" พิพากษายืน ให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าทนายความชั้นศาลชั้นต้นและชั้นฎีกาศาลละ 1,500 บาท แก่โจทก์

องค์คณะ

อิสเรศ ชัยรัตน์ · มงคล ทับเตีย · พิชัย อภิชาติอำมฤต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6502/2550>